

Az ellenzék brutális aránytévesztése

2019 augusztus 30. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A baloldal nem érti az emberek lelkét, értékrendjét, vágyait, gondjait és félelmeit, reményeit.

A magyar ellenzéki pártok jelentős helyzetértékelési zavarokkal küszködnek az önkormányzati kampány kezdetén. Összefogásról, nagy győzelmekről beszélnek, miközben valójában a megmaradásukért, méghozzá egyszerre politikai és egzisztenciális túlélésükért küzdenek a helyhatósági választásokon.

A magyar politikai erőviszonyokat ugyanis az jellemzi, hogy – mint a magyar politikatörténetben nem először – van egy domináns pártszövetség, amelyik biztosan őrzi a hatalmát, magasan vezet a közvélemény-kutatások alapján, nincs igazi kihívója a jelenlegi pártrendszerben, mind országos, mind helyi szinteken kellően beágyazott a társadalomba.

Ezzel szemben áll egy megosztott, káderhiányban szenvedő, egymással is viaskodó és acsarkodó ellenzéki pártgöngyöleg, amelyikről egyelőre elképzelni sem lehet, hogy valódi kihívója legyen a Fidesz–KDNP-pártszövetségnek.

Mindennek ellenére az ellenzéki pártok – a Jobbiktól egészen a Momentumig – mernek nagyot álmodni, ami azonban nem több, mint egy kilátástalan helyzetben lévő politikai tábor wishful thinkingje, azaz vágyvezérelt gondolkodása, önáltatása, illúziója, és így a politikai erőviszonyok teljes félreértése.

Ehhez képest képtelenek arra, hogy a legalapvetőbb problémáikkal szembenézzenek. Először is, félreértik az önkormányzati választások tétjét. Folyamatosan azt hangoztatják – főként Karácsony Gergely és köre –, hogy a fővárosban nagy győzelmet aratnak, s ezzel nem pusztán Tarlós Istvánt, hanem Orbán Viktort és kormányát is „leváltják”. Úgy állítják be, mintha október 13-án hatalmi kérdések dőlnének el az országban, nem pedig a falvak, városok, megyék, illetve a főváros vezetőinek személyéről döntenének a magyar választópolgárok.

Ezzel nemcsak a közvéleményt csapják be, de saját magukat is feleslegesen hergelik. Félreértés ne essék: nem arról van szó, hogy a politikában tilos egy-egy választás kapcsán különleges jelentőségről, nagy téttről beszélni. A pártoknak joguk van ahhoz, hogy egy önkormányzati vagy egy európai parlamenti választást sorsdöntőnek nevezzenek el, amelyek közvetve hatalmi-kormányzati kérdéseket is érintenek.

Emlékeztetnék arra, hogy Gyurcsány Ferenc szödi beszédének nyilvánosságra kerülése után óriási felháborodás alakult ki a közvéleményben, tüntetések kezdődtek a fővárosban és vidéken is, s a rendőrség már ekkor – és nem csak október 23-án! – brutális eszközökkel lépett fel a demonstrálók ellen. Mindez különleges fordulatot, egyfajta vis maior helyzetet hozott létre a magyar belpolitikában, s ebben az átfogó, radikálisan kormányellenes légkörben került sor az önkormányzati választásokra 2006. október 1-jén.

A választásokon a Fidesz elsöprő, földcsuszamlásszerű győzelmet aratott, amelynek következtében ellenzéki többség alakult ki a fővárosi, megyei, városi közgyűlésekben és azok élén is.

Ebben az egyértelműen kormányváltó légkörben az önkormányzati választási eredmények különleges jelentőséget kaptak: egyértelmű volt, hogy ekkor az emberek nemcsak a helyi vezetőkről döntöttek, de Gyurcsány Ferencel és kormányával szemben is kifejezték a véleményüket. Nem véletlen, hogy ezek után Orbán Viktor 72 órás ultimátumot adott a kormánytöbbségnek ahhoz, hogy Gyurcsány Ferencet konstruktív bizalmatlansági indítvánnyal mozdítsák el a kormány éléről, ellenkező esetben a Fidesz tüntetéseket jelentett be (ez meg is történt).

Igen ám, de mindez az szödi beszédnek s egy különlegesen erős kormányváltó hangulatnak volt a következménye. Most, 2019 szén azonban szó nincs kormányváltó hangulatról, sőt inkább ennek az ellenkezőjéről beszélhetünk. A kormány biztosan áll a helyén, kiemelkedő gazdasági sikereket ér el, az ország fejlődésének fázisában van, amit már az emberek is éreznek a pénztárcájukon. Ebből következően, mivel nincs semmilyen vis maior politikai állapot, az önkormányzati választásoknak normális tétje van, mégpedig a helyi vezetőtestületek és polgármesterek megválasztása.

Az ellenzék tehát brutális aránytévesztést követ el akkor, amikor úgy állítja be a helyzetet, mintha október 13-án az Orbán-kormányról döntenének az emberek. A politikába persze sok minden beleférhet, ám ezzel a lázálmos gondolkodással önmagukat csapják be az ellenzéki politikusok.

Ehhez képest éppen arra lenne szükségük, hogy hiteles embereket találjanak helyi szinteken, akik az adott falu, város, fővárosi kerület stb. fejlődése érdekében mutatnak fel olyan programokat, amelyek konkrétak és megvalósíthatók.

Hiteles embereket és hiteles programokat viszont lámpással is nehéz találni a környékükön. Másodszor, az ellenzéki pártok mindegyikére igaz az, hogy nincs áttekinthető víziójuk Magyarországról, értékrendszerük zavaros, ellentmondásos vagy nincs is.

De ez nem véletlen. A 2014-es, másodszor kétharmados Fidesz–KDNP-győzelmet hozó parlamenti választások estéjén, az eredmények ismeretében egy szocialista vezető – már kamerákon kívül – azt mondta, vereségük igazi oka, hogy valójában nem ismerik eléggé Magyarországot.

Az igazi bajuk a szocialistáknak az, hogy nemcsak 2014-ben, hanem 2019-ben is ugyanez a helyzet: nem értik, nem érzik a Magyarországon élő emberek lelkét, értékrendjét, vágyait, gondjait és félelmeit, reményeit, hiteit.

Öt év nem volt elegendő ahhoz, hogy ezen az állapoton változtassanak, sőt eljutottak oda, hogy középpártból kispárttá zsugorodtak. Társadalmi beágyazottságuk látványosan elporladt. Ez a folyamat éppen a korábban említett 2006-os önkormányzati választásokon elszenvedett csúfos vereségük után kezdődött el, hiszen ekkor vesztették el hálózati kapcsolataikat a falvakban, a kis- és középvárosok nagy részében. Mára szinte beszorultak a város meghatározott kerületeibe.

Amíg a szocialisták elvesztették társadalmi beágyazottságukat, addig az új, liberális kis pártok, az LMP-től a Momentumig meg sem szerezték azt. Posztkommunista baloldaliak, illetve kozmopolita liberálisok a budapesti buborékból tekintenek rá az országra, de ebből a távolságból nem látják az ország összetartó szövetét.

Végül nem kis gondja az ellenzéki pártoknak, hogy az állítólagos – valójában nem működő – összefogásuk a tagadásra, az Orbán-kormánnyal szembeni győőletre épül. Márpedig ennyi nem elég a politikai sikerhez, legfeljebb különleges kormányválságok idején, mint 2006 őszén volt, de akkor nemcsak ez döntött, hanem a Fidesz világos kormányzati alternatívája, ám erről szó sincs ma Magyarországon.

Egy stabil és konszolidált állapotban lévő országban azt harsogni reggel, éjjel meg este, hogy az Orbán-kormány szörnyes válságba és nyomorúságba sodorta az országot, egyszeren szánalmas és nevetséges. Ezzel szavazatokat nyerni nem, veszíteni viszont biztosan lehet.

Két korábbi cikkemben (A bal-jobb skála politikailag megszűnt, augusztus 16., illetve Politikai háború bontakozik ki, augusztus 25.) arról írtam, hogy a hagyományos bal-jobb szembenállás jelentősége kezd háttérbe szorulni, s egyre inkább a globalista-szuverenista törésvonal válik elsődlegessé.

Egészen eltorzult módon, de valami ilyesmi történik a magyar ellenzéki oldalon is: „baloldali” és „jobboldali” pártok igyekeznek szövetkezni egymással, feladva még meglévő értékeiket, mintegy bedobva ezeket a közösbe, s azt hangoztatják – amiről a napokban a jobbkios Jakab Péter beszélt –, hogy a bal és jobb közötti különbségek már nem számítanak, csak az, hogy az Orbán-kormány és a NER-rendszer távozzon.

Nem kérdés: az Orbán-kormány szuverenista, nemzeti érdekeket védő, keresztény, a globalista hálózatokkal, az uniós föderalista törekvésekkel szembenes politikája mindegyik ellenzéki pártnak irritáló, ám nek valójában még csak nem is globalisták, pusztán szánalmas kiszolgálói a globális elit hatalmi törekvéseinek. A bal-jobb szembenálláson tehát valóban túlléptek, de ennek háttérében nem egy átgondolt ideológia vagy értékrend áll, hanem fekete-fehér hatalmi vágy, egyben túlélési szándék.

Ha viszont nek már túl vannak balon és jobbon, s csak a kormány leverése és a hatalom megszerzése a céljuk, akkor világos, hogy előbb vagy utóbb egymással is szembekerülnek, hiszen a hatalomért folytatott értékmentő küzdelem nélkül logikusan vezet idáig. Vagyis, ha ne adj’ isten az ellenzék kerül valahol városi kerületekben vagy városokban hatalomra, akkor ott ké kövön nem marad.

Ezt írom, s közben nem tartom szerencsésnek, hogy nincs valódi, demokratikus ellenzék Magyarországon. De ha most az ellenzék beleszalad egy csúfos kudarcba, ami cseppet sem kizárt, akkor óhatatlanul új korszak kezdődik el az ellenzéki oldalon. Remélhetőleg nem Ferenc testvérrel az élen. Ebbe már – őt kivéve – mindannyian beleuntunk.

Fricz Tamás

A szerző politológus, az Alapjogokért Központ kutatási tanácsadója

www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló